

Zprávy z farnosti

05/2013

Květen, měsíc, který jistě patří mezi nejoblíbenější. Po zimě, po chmurných měsících, přichází náhle změna. Kolik různých květů, kolik různých barev, oči přechází. I v našem nitru, jakoby všechno rozkvetlo. Aby to ale nebyl jen jakýsi pocit, je třeba pro to něco udělat. Pestrost tolika květů nám připomíná pestrost, jaká existuje mezi lidmi. Každý člověk je jiný, jinak působí na své okolí. Říkáváme: „Ty jsi ale pěkné kvítko“. Kéž by to mohla být pravda. Máme se zamýšlet nad tím, čím nás Bůh obdaroval, co máme v sobě rozvinout, nechat rozkvést. Tak jako nás příroda svými květy potěšuje, tak máme svoji existenci těšit jeden druhého. Zvláštní pomocí nám je královna máje, Panna Maria. Je pro nás stálým vzorem člověka, který usiluje poznávat přání Boží a podle nich pak žít. Zároveň je naší mocnou přímluvkyní.

Radost v duši přeje

P. František

Úmysly Apoštolátu modlitby na rok 2013

Na každý měsíc jsou vyhlašovány úmysly Svatého otce k modlitbě za potřeby církve a za misie. Čeští a moravští biskupové k nim přidávají třetí úmysl za církev a obyvatele v České republice.

KVĚTEN

1. Za ty, jimž je svěřeno **vykonávání spravedlnosti**, aby vždy jednali bezúhonně a podle svého svědomí.
2. **Za kněžské semináře, zvláště v misijních církvích**, aby formovaly pastýře podle Kristova srdce, zcela oddané hlásání evangelia.
3. Aby **děti** již v rodině dostávaly od rodičů pevný základ křesťanského života.

Denní modlitba apoštolátu modlitby

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, ti v něm nabízím své modlitby, práce, utrpení i radosti. Duch svatý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve to všechno přináším jako svou nepatrnou oběť zvláště na úmysly Svatého otce.

texty byly převzaty z www.jesuit.cz

Velikonoční zamyšlení P. Bohumila Koláře

Velikonoční téma pro web ČBK tentokráté uchopil Mons. Bohumil Kolář. Ve svém textu se mj. věnuje souvislosti mezi Velikonoce a nedávnou papežskou volbou. Přinášíme ho v celém znění.

Před několika dny celý svět sledoval volbu papeže. A teď máme Velikonoce. Souvisí to nějak spolu?

Prvním papežem se před dvěma tisíciletími stal rybář Petr, který se setkal s Ježíšem Kristem a potom ho spolu s několika společníky doprovázel. Ježíš je nazval apoštoly. Bylo jich dvanáct.

O Velikonocech byl Ježíš Kristus krutě umučen. Pro jistotu o jeho smrti bylo jeho srdce probodeno kopím. To se stalo v pátek, proto se velikonoční pátek nazývá „Velký pátek“. Předchozí den se nazývá „Zelený čtvrtek“. Připomíná, že Ježíš Kristus byl naposled před svou smrtí u jednoho stolu s apoštoly a přitom vykonal a řekl mnoho velmi významného nejen pro ně, ale i pro budoucnost.

Vícekrát už dříve předpověděl, že třetího dne vstane zase živ. To se stalo následující neděli. Od té doby je neděle svátečním dnem. A oslava velikonoční neděle začíná v kostelech obvykle už v noci ze soboty, která se nazývá „Bílá sobota“.

Ukutečnilo se to, co Ježíš Kristus řekl, jako mnohokrát jindy. Mnoho nemocných nebo jinak postižených jediným slovem uzdravil. Když při bouři na moři řekl „Utiš se“, nastalo okamžitě takové ticho, že všichni strnuli úžasem. Svým slovem vracel mrtvé k životu.

Petrovi řekl obrazně, že bude skálou, na které jako na nejpevnějším základě bude budovat Ježíš Kristus sám svou duchovní rodinu, nazvanou církev. A že žádné mocnosti zla ji nepřemohou, i když se o to budou stále snažit. Petrovi a jeho společníkům řekl: „*Jděte do celého světa a učte všechny národy, křtěte je a učte je zachovávat všechno, co jsem vám říkal. A já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa.*“

Bylo by se mohlo zdát zcela nemožné, aby tato hrstka bezvýznamných chudých lidí šla do celého světa a učila všechny národy. Ale i tato Ježíšova slova se ihned začala uskutečňovat úžasně rychle. A uskutečňují se stále, přes všechny lidské slabosti věřících i přes všechny plány likvidovat církev ze strany mocností, které patřily k nejmocnějším a zdánlivě měly k tomu všechny prostředky. Během dějin zanikají jedna po druhé a Kristova církev jde stále dál.

Proto se teď celý svět zajímá o papeže, nynějšího nástupce Petrova. A ve všech světadílích se slaví Velikonoce, svátky Kristovy smrti na kříži a jeho zmrtvýchvstání.

Ježíš Kristus říká i teď každému, kdo je ochoten ho slyšet: „*Nebojte se! Já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa.*“ A jako jedinou výzbroj dává upřímnou lásku, vždycky vítěznou nad každým zlem, která proměňuje lidská srdce a tím i celou lidskou společnost.

Mons. ThLic. Bohumil Kolář

Zpráva o uspořádání Orlického kostela

k jeho třístému výročí

3. pokračování - úvod viz. ZzF 2013-02

Oprava

V roce 2005 jsme začali s generální opravou kostela. Za tři roky došlo na vnitřní úpravy.

Naši předkové ve 30. letech odstranili cihlovou dlažbu pod lavicemi a nahradili ji betonem - až ke zdi, stejně i presbytář, jenže podlaha nedýchala, vlhkost stoupala do zdi a opadávala omítka. Z úpravy 60. let jsme zdědili veliké jeviště a malé hlediště, nedostávalo se nám místa pro lidi. Na stropě kostela byla vyobrazení z 30. let, která neodpovídala úrovni barokní architektury. /10 V kostele je cenný soubor velikých obrazů křížové cesty Johanna Wenzela Bergla, který nás ale psychologicky utlačuje. /11 Nepoužívaná kazatelna ve špatném stavu bez sošek apoštolů a církevních otců. /12 Staré lavice úplně dosloužily.

Odstranili jsme betony podlah, položili cihlové dlaždice a u zdi nechali odvětrávací spáru. Na podlaze zůstaly původní pískovcové dlaždice tvořící obrazec kříže. Malby na stropě jsme zamalovali (kdykoliv se dají odkryt). Novou výmalbou vynikla krása barokní architektury. Obrazy křížové cesty jsme svésili. /13 V presbytáři zůstal bývalý hlavní oltář se svatostánkem (svatostánek používáme). K získání potřebného prostoru v hledišti jsme zmenšili presbytář na původní velikost (pod betonem jsme objevili náhrobek šlechtice). Abychom v presbytáři získali místo pro Stůl Páně, snesli jsme kazatelnu. Zrušili jsme také dva bývalé postranní oltáře (truhlářská práce z 19. stol. nevalné umělecké ceny).

Ale během opravy pan Arch. Aleš Brotánek řekl: „Václave, ty nás učíš, že máme stolovat okolo Stolu. Umístíme Stůl na bok kostela a lavice okolo“. Vypracoval několik variant uspořádání. /14 Celá Farní rada souhlasila s novým návrhem.

Po biřmování jsme v kostele předložili panu biskupu Dukovi naše představy. Souhlasil. /15 O uspořádání kostela jsme po několika nedělích po bohoslužbě s farníky mluvili.

Poznámky:

/10 V roce 1931 při opravě vnitřních omítek a malování kostela starosta, který byl sedlákem, nechal malířem pokojně svévolně namalovat na strop svatého Václava na koni podle M. Alše. Pan děkan Hubálek se toho zhrozil, ale byl bezmocný, lešení už nestálo.

/11 Dříve bývalo v kostelích dvanáct obrazů ze života Ježíšova - „Písmo svaté pro chudé“. Křížové cesty byly budovány v přírodě, vždyť jsou cestou na popraviště. Až v baroku se ocitly v kostele - jenže z kostela činí mordovnu, nejen děti to cítí. K Večeři Páně nepřicházíme na popravu a pohřeb, ale na svatební hostinu. V orlickém kostele jsou navíc obrazy příliš velké a příliš natěsnané, i svou velikostí nás psychicky utiskují.

/12 Krásné sošky máme zrestaurovány, ale památkáři i policisté nás varovali před jejich vrácením do kostela, lupiči stále kostely drancují (i orlický kostel byl napaden). Kazatelna stála v kostele jako opuštěný a chátrající holubník (kdo zná biblický symbol holubice snad to přirovnání snese). Zoufale se pokoušíme zachránit alespoň cennější umělecké památky, ale peněz od státu přichází stále méně.

/13 Obrazy byly ve velice špatném stavu, ale už začala jejich oprava (sháníme peníze). Od 20. prosince 2011 do 9. dubna 2012 jsou obrazy vystaveny v Galerii pardubického zámku.

/14 Nejsme nevzdělaní, nepouštěli jsme se do nějakého experimentu. V seminárních kaplích v Litoměřicích také nebyl bohoslužebný prostor řešen centrálně. V jiných zemích jsme viděli zdařilé řešení úpravy liturgického prostoru v historickém kostele.

/15 Pan biskup Duka pravil: „Obrazy křížové cesty bych nazpět nedával. A oltář tam necháš?“

pokračování příště

Václav Vacek, farář letohradský

Okénko do knihovny

autor: Georges Cottier v rozhovoru s Patricem Favrem
název: Vyznání papežského teologa
z obsahu: Lze ještě dnes obhájit snahu o „důkazy“ Boží existence?

Tak především: svatý Tomáš nehovoří o důkazech, ale o „cestách“, které vedou k Bohu. Rozum nám k těm cestám může něco říci. Nejde samozřejmě o důkazy ve smyslu nějakého laboratorního pokusu! *Pojednání o víře* od svatého Tomáše bylo pro mne skutečným osvěcením. Víra je plodem určitého osobního souhlasu, v němž hraje svou roli též vůle. Je třeba chtít věřit, a to s pomocí milosti. Není to však nějaká nepovinná volba ani otázka temperamentu. Člověk je postaven před tajem-

stvím, jež od jeho rozumu vyžaduje úkon oběti a uctívání. Rozum se odevzdává do rukou Krista, jenž je pravda.

Takže se zdá, že by všichni měli věřit... a ono to tak není. Je to proto, že se rozumu špatně užívá?

Snad tomu tak je. Možná že se nesetkali s Jeho přítomností... to je tajný Boží úradek. Vezměte si evangelium: Ježíš zvěstuje Otcovo tajemství, pravdivost svého poselství dokazuje zázraky, skutky nekonečné dobrotivosti, uzdravováním. To vše vede k tomu, aby se mu důvěřovalo. V tomto smyslu je rozumné věřit. Je to však rovněž dar od Boha, jež lze odmítnout. Někteří mají intelektuální odpor, jiné pohoršuje chování křesťanů a říkají si: „Tak tohle že je křesťanství!“ a proto je tak důležité svědectví. Říkal to papež Pavel VI., naše doba potřebuje spíš svědky než učitele. Naslouchá-li učitelům, je to tím, že jsou to rovněž svědkové. Potřebuje zkrátka obojí.

Co se má dělat, aby se víra předávala dál?

Je třeba znovu evangelizovat, je třeba vzdělávat mladé lidi a důvěřovat malým komunitám, ale přitom bdít nad tím, aby do nich nevníkl duch sektářství. Známe krásná ohniska víry a „generace Jana Pavla II.“ představuje skutečný příslib. Leč výchova a vzdělání jsou prvořadě problémy, s nimiž je nutno neustále zápasit.

Nahnívám se pokaždé, když slyším, jak kněží žertují o *Katechismu katolické církve*, vždyť je to hotový zázrak. A oni se jako první mají snažit katechismus si osvojit a předat ho laikům, pak budeme mít vyspělé a pevně stojící křesťany. I biskupové se mají k věci postavit odpovědně. Biskupové nejsou jen tak na ozdobu, jsou ve svých diecézích předními vychovateli! V rádiu, v televizi, všude, kde mohou, se mají pokoušet předávat poselství, jež jim bylo svěřeno.

M. Jirásková

Knihovna je v přízemí farní budovy (**Farní klub**). Knihy si zde můžete půjčovat, můžete si je zde i číst. Kromě domluvy s M. Jiráskovou je zavedeno **půjčování v neděli od 9:30 do 11:00** (K. Macoun). Seznam knih naleznete na našem webu.

Za kostelíky na druhém břehu Labe

Autobusová exkurze o **Noci kostelů 2013** bude 24. května 2013, sraz v 16:00 u děkanského kostela v Ústí n/L (se šikmou věží). Cena dopravy 120 Kč za osobu.

Navštíví se kostel sv. Jakuba Staršího ve Svádově, kostel sv. Václava ve Valtřově (možnost navštívit Chotkovu hrobku), kostel Panny Marie Pomocnice křesťanům v Čerěníšti, kostel Narození sv. Jana Křtitele v Proboštvě, kostel sv. Pia v Homoli pod Pannou (možnost navštívit obecní mineralogické muzeum), kostel sv. Máří Magdalské v Zubrnících.

Na exkurzi je NUTNÉ se závazně přihlásit – na tel. 722 944 947 (Jiřina Bischoffiová) nebo na e-mailu: jirina.bischoffiova@seznam.cz.

Farní rada

Farní rada se minulý měsíc nakonec nekonala.

Příští setkání Farní rady by se mělo uskutečnit v neděli 12. května 2013 v 18:45 (po večerní mši svaté).

Složení Farní rady římskokatolické farnosti Děčín IV – Podmokly pro léta 2012 - 2014

Jméno	Funkce
P. František Jirásek	předseda
Jiří Málek	zástupce předsedy
Adam Musil	člen
Eva Pohofelá	zapisovatelka
Martin Škoda	člen
Jaroslava Škodová	členka ekonomické rady
Miloš Vavříčka	člen

Hospodaření – farnost Podmokly a Jílové

Rok 2013	Sbírky		Společně odvedené mimořádné sbírky	
	vybráno			
	Podmokly	Jílové	Částka	Účel
Leden	8 094 Kč	1 423 Kč	3 587 Kč	Na katolické školy
Únor	9 204 Kč	1 238 Kč	2 782 Kč	Svatopetrský halěř
Březen	11 874 Kč	3 281 Kč	3 915 Kč	Na pojištění kostelů
Duben	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Květen	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Červen	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Součet	29 172 Kč	5 942 Kč	10 284 Kč	

Pout' do Dolního Žlebu

Kostel Nejsvětější Trojice bude po dobu opravy **uzavřen**. Přesto, kdo bude mít zájem, může se v tu dobu zastavit na hřbitově a udělat si pěkný výlet...

Modlitební setkání se konají každou 3. neděli v měsíci ve 13:45.

Rok 2013				
19. května	16. června	21. července	18. srpna	15. září
6. října	Prostř. Žleb – kaple Andělů Strážných		17. listopadu	15. prosince

vlakové spojení:

(cena 22 / 17 Kč – cena za normální jízdné / zákaznické jízdné - levnější je zakoupit skupinovou, či zpáteční jízdenku!)

Děčín hl. nádr.	12:40	14:40	16:40	Dolní Žleb	15:03	17:03	19:03	21:03
Čertova Voda	12:48	14:48	16:48	Čertova Voda	15:07	17:07	19:07	21:07
Dolní Žleb	12:53	14:53	16:53	Děčín hl. nádr.	15:17	17:17	19:17	21:17

Informace, aneb co se událo a co nás čeká

- ☞ **Zahájení poutní sezóny Jablonné v Podještědí** – V úterý 1. května 2013 pout' dětí k paní Zdislavě, mše svatá v bazilice 10:00 (Mgr. Josef Peňáz, novokněz). Po ukončení mše průvod z náměstí ke studánce a žehnání Zdislavina pramene.
- ☞ **Víkend pro otce s dospívající dcerou** – Albeřice ve dnech 3. až 5. května 2013.
- ☞ **Tvořivý víkend pro rodiny** – Albeřice ve dnech 10. až 12. května 2013. Vedení M. a G. Vyleťalovi, R. a V. Ševčikovi.
- ☞ **Zasvěcení pontifikátu Panně Marii Fatimské** – Portugalští biskupové zasvěťtí příští měsíc na osobní žádost Svatého otce jeho pontifikát Panně Marii Fatimské. Slavnostní zasvěcení se uskuteční v rámci mezinárodní pouti, která na místo mariánských zjevení přivede věřící z celého světa. Poutní slavnost povede arcibiskup brazilského Rio de Janeiro mons. Orani Tempesta ve dnech 12. až 13. května 2013.
- ☞ **Manželský víkend I.** – Albeřice ve dnech 17. až 19. května 2013. Vedení Vyleťalovi a Sýkorovi.
- ☞ **Slavnost Soslání Ducha svatého v Jablonném v Podještědí** – V neděli 19. května 2013 pout' mládeže k paní Zdislavě, mše svatá s rozesláním v 10:00 (Mgr. Jan Poříz OCD). Svatodušní poutní mše sv. v zámecké kapli na Lemberku od 18. hodin (P. ThLic. Stanislav Příbyl CSsR).
- ☞ **Manželský seminář - Glotrach** – Třešť ve dnech 23. až 26. května 2013. Pořádá YMCA Familia.
- ☞ **Noc kostelů 2013** – Pátek 24. května 2013...
- ☞ **Hlavní pout' ke svaté Paní Zdislavě** – Sobota 25. května 2013. První mše svatá v 07:00 u oltáře svaté Paní Zdislavy (RNDr. ThLic. Jan Rajlich OP). Další mše svaté v 09:00 (Mgr. Ruda Repka), v 11:00 (biskup Mons. Jan Baxant), ve 14:00 mše dominikánské rodiny (TLect. Benedikt Mohelník OP); v 15:00 litanie a svátostné požehnání.
- ☞ **Těla a krve Páně v Jablonném v Podještědí** – Čtvrtek 30. května 2013 mše v 18:00, pak procesí k sloupu na náměstí Jablonného v Podještědí.
- ☞ **Tyto a další informace** – na webu: <http://rkf.dc.podmokly.sweb.cz/> - navštivte naše/vaše stránky!

Rok víry

ROK VÍRY 2012 2013

O duchovní korupci

pozn. překl.: Článek P. Jorge Mario Bergoglia SI Corrupción y peccado. Algunas reflexiones en torno al tema corrupción nepojednává o fenoménu podplácení, nýbrž o duchovním stavu srdce a kultury. Španělština užívá jeden výraz, který musel být v českém překladu nahrazen několika termíny, totiž duchovní korupce či zkorumpovanost, zkaženost, zvrácenost.

Dnes se často mluví o zkaženosti zejména v souvislosti s politikou.[1] Bývá pranýřována korupce v různých sociálních prostředích. Biskupové hovořili o „morální krizi“, která prostupuje institucemi. Došlo např. k masové reakci na případ korupce v provincii Catamarca,[2] kde lid tváří v tvář nemohoucnosti institucí, uspořádal manifestace, jež byly jakýmsi echem Fuenteovejuna.[3]

Každá sociální korupce však není nic jiného než důsledek zkaženosti srdce... Nebylo by korupce, kdyby neexistovala zkažená srdce: „Co vychází z člověka, to ho poskvňuje. Z nitra totiž, ze srdce lidí, vycházejí špatné myšlenky, smilství, krádeže, vraždy, cizoložství, lakota, zloba, lest, prostopášnost, závist, urážky, pýcha, nerozumnost. Všechno to zlé vychází z člověka, to ho poskvňuje“ (Mk 7, 20-23).

Problém tkví ve zkaženém srdci. Proč se srdce zkazí? Srdce není poslední instance člověka, uzavřená v sobě samé. V něm nekončí vztah (ani ten morální). Lidské srdce je srdcem do té míry, do jaké je schopno vztahovat se k jinému, je schopno se přimknout, je schopno milovat nebo lásku odpírat (nenávidět). Proto Ježíš, který poukazuje na srdce jako na pramen našich činů, obrací pozornost k cíli tohoto přimknutí neklidného srdce: „Vždyť kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce“ (Mt 6, 21). Poznání lidského srdce a jeho stavu s sebou nezbytně přináší také poznání pokladu, ke kterému toto srdce lne, pokladu, který ho osvobozuje a naplňuje anebo ničí a zotročuje. V tom druhém případě jde tedy o poklad, který duchovně korumpuje, působí zkaženost, zvrácenost či rozklad. Takto se tedy od faktu (osobní či sociální) korupce přechází k srdci, které zkaženost způsobuje a konzervuje, a pak od srdce k pokladu, na kterém toto srdce ulpělo.

Metoda

Chtěl bych se zamyslet nad tímto faktem, abych jej mohl lépe pochopit a také napomoci tomu, aby se korupce nestala jakýmsi otřepaným klišé čili jedním z dalších slov v řadě těch, které používá nominalistický mechanismus gnostické kultury a transverzálních hodnot, oné kultury, která dusí moc Jediného Slova. Za prvé může být užitečné proniknout do vnitřní struktury zkaženosti „nazíráním ošklivosti a zloby, kterou... má v sobě“[4] a přitom vědět, že ačkoli je zkaženost stavem, který vnitřně s hříchem souvisí, v některých bodech se od něho liší. Za druhé je užitečné popsat způsob jednání člověka, který má zkažené srdce. Tento způsob se liší od toho, kterým jedná hříšník. Za třetí se zamyslíme nad některými formami zkaženosti, s nimiž se ve své době setkal Ježíš. Nakonec bude užitečné zeptat se na formu zka-

ženosti, která by mohla být nejvíce typická pro řeholníka. Je zřejmé, že tato zkaženost může být podobná té, která je vlastní ostatním smrtelníkům, avšak tady chci prozkoumat to, co bych označil jako menší zkaženost, totiž možnost, že řeholník má (dovolím si použít výraz) lehce zkažené srdce, to znamená, že jeho oddanost Ježíši Kristu je oslabena částečnou paralýzou. Je možné, aby měl nějaký řeholník účast na zkaženém prostředí? Je možné, aby nějaký řeholník byl – v nějaké míře – částečně nebo lehce zkažený? Všechny tyto věci – metodologicky – povedou k ohledání různých hledisek, která umožní zaměřit se na tematiku duchovní korupce. Kromě toho je třeba mít na paměti, že korupce je dnes „slovo zatížené“[5] specifickým významem, a že tedy existuje riziko účelového překroucení této reflexe.

Imanence

Netřeba zaměřovat hřích a zkaženost. Hřích, zejména opakovaný, vede ke zkaženosti, nikoli však kvantitativně (jakoby množství hříchu působilo zkaženost), ale spíše kvalitativně, vznikem návyků, které zhoršují a omezují schopnost mít rád a přitom pokaždé tlačí cíl srdce blíže k horizontům jeho imanence, jeho egoismu. Svátý Pavel to vyjadřuje takto: „Neboť co se může o Bohu poznat, je pro ně jasné, protože jim to Bůh (sám) zjevil. Co je totiž u něho neviditelné – jeho věčná moc a jeho božské bytí – to je možné už od počátku světa poznat světlem rozumu z toho, co stvořil. Proto je nelze omluvit. Ačkoli Boha poznali, přece ho jako Boha nectili a neprojevovali mu vděčnost. Jejich uvažování nevedlo k ničemu a jejich nemoudrá mysl se zatemnila. Mysleli, že jsou mudrci, a zatím se stali blázny, když zaměnili vznešeného, nesmrtelného Boha za pouhé vyobrazení smrtelného člověka, ptáků, čtvernožců a plazů“ (Řím 1, 19-23).

Mohli bychom říci, že hřích se odpouští, duchovní zkorumpovanost odpustit nelze. Jednoduše kvůli tomu, že kořenem této zkaženosti je omrzelost z transcendentce. Před Bohem, který v odpouštění neochabuje, vystupuje zkažený člověk jako soběstačný, pokud jde o jeho spásu. Omrzelost jej prosit o odpuštění.

Imanence je první charakteristický rys jakékoli duchovní zkorumpovanosti. Ve zkaženém člověku se vytváří báze soběstačnosti, která vzniká nevědomky, aby posleze byla přijata jako nejpřirozenější věc. Lidská soběstačnost není nikdy abstraktní. Je to postoj srdce vztahujícího se k určitému pokladu, který svádí, uklidňuje a klame: „Pak si mohu říci: Máš velké zásoby na mnoho let. Klidně si žij, jez, pij, veesele hoduj“ (Lk 12, 19).

A kuriózní je, že dochází k opaku: soběstačný je – v podstatě – vždycky otrokem onoho pokladu, a čím více je otrokem, tím nedostatečnější je konzistence oné soběstačnosti.

To vysvětluje, proč nemůže zkaženost zůstat skryta. Nelze zastavit vychylování rovnováhy mezi přesvědčením o vlastní soběstačnosti a skutečností, že jsme otroky onoho pokladu. Je to nerovnováha, která kypí, aby uvolnila tlak, jako vše, co je uzavřeno v sobě. A když unikne ven, šíří se zápach této uzavřenosti, puch. Ano, zkaženost páchne hnilobou. Když něco začíná zapáchat, pak proto, že je srdce vměstnáno mezi svou imanentní soběstačností a reálnou neschopností vystačit si samo. Je srdcem, které páchne, v důsledku extrémního přilnutí k pokladu, kterým bylo uchváčeno. Kdo je zkažený, nevnímá svoji zkaženost. Podobně jako si někdo stěžuje všimne, že mu páchne z úst. Všimnou si toho druzí a dají mu to znát. Plyne

z toho, že zkažený člověk z tohoto stavu stěží vyjde v důsledku výčitky svědomí, neboť se ocitl v situaci jakéhosi niterného umrtvení. Pán jej zpravidla zachrání zkouškami, s nimiž se setká v situacích, kterým se nemůže vyhnout (nemoc, bankrot, smrt drahých lidí atd.). Ty potom rozdrtí kostru duchovní zkaženosti a umožní přístup milosti. Teprve potom může být vyléčen.

Simulace

Z toho plyne, že zkaženost může být spíše uzdravena než odpuštěna.[6] Je jako jedna z oněch nemocí, za které se člověk stydí a snaží se je skrývat. Daří se mu to do doby, kdy už její příznaky skrývat nelze... Potom nastává možnost uzdravení. Netřeba směřovat zkaženost s neřestmi (byť důvěrnost s nimi vede k tomu, že se stávají pokladem). Zkažený člověk jedná vždycky tak, aby zachoval zdání. Ježíš nazývá obilnými hroby ty, kteří patří k jednomu z nejzkaženějších sektorů té doby (srov. Mt 23, 25-28). Zkažený člověk třfí dobré způsoby až k dokonalosti... aby tak mohl skrývat své špatné návyky.[7]

V jednání zkaženého člověka se nezdravý postoj projevuje jako určitý styl a bude mít nanejvýš zdání slabosti či slabůstky relativně společností přijatelné a ospravedlnitelné. Například: zkažený člověk, který touží po moci, prezentuje nanejvýš jakýsi rozmar či ledabylost, které mu umožňují měnit názor a zaujímat postoj podle situace. Řekne se o něm, že je slaboch nebo oportunista či zainteresovaný... Avšak rána jeho zkaženosti (touha po moci) zůstává ve skrytu. Jiný případ: člověk zkažený chlípností nebo chamtivostí oděje svoji duchovní zkorumpovanost do společensky přijatelných forem a prezentuje se jako rozpustilý. A rozpustilost je mnohem závažnější než hřích chlípnosti či chamtivosti, protože horizont transcendence jednoduše vykrytalizoval více směrem sem, téměř nevratně. Ten, kdo se považuje za hříšníka, nějakým způsobem připouští falešnost pokladu, ke kterému přilnul či lne... Zkažený člověk podrobil svoji neřest rychlokurzu dobrých způsobů a svůj pravý poklad ukrývá ne tak, aby jej druzí neviděli, ale spíše jej zpracovává tak, aby se jevil jako společensky přijatelný.[8] A soběstačnost roste... začíná se rozmarem, rozpustilostí a končí se v naprosto pevném přesvědčení, že jsme lepší než ti druzí:

„Některým lidem, kteří si na sobě zakládali, že jsou spravedliví, a ostatními pohrdali, řekl toto podobenství: »Dva lidé šli do chrámu, aby se modlili; jeden byl farizeus a druhý celník. Farizeus se postavil a modlil se v duchu takto 'Bože děkuji ti, že nejsem jako ostatní lidé: lupiči, podvodníci, cizoložníci nebo i jako tamhleten celník. Postím se dvakrát za týden, odvádím desátky ze všech svých příjmů'. Celník však zůstal stát vzadu a neodvažoval se ani pozdvihnout oči k nebi, ale bil se v prsa a říkal 'Bože buď milostiv mně hříšnému!' Říkám vám: Celník se vrátil domů ospravedlněn, ne však farizeus. Neboť každý, kdo se povyšuje, bude ponížěn, a kdo se poníží, bude povýšen« (Lk 18, 9-14).

Poznámky:

[1] O. Frigerio, *Corrupción, un problema político, in La Nación, anno 122, n.42.863, pondělí 4. března 1997, str.7.*

[2] Autor odkazuje k případu vraždy studentky Marie Soledad Morales v argentinské provincii Catamarca roku 1990. Její pachatelé byli svázáni s místní politickou mocí. Samotné instituce se marně pokoušely vraždu zakamuflovat, což vyvolalo manifestace po celé zemi.

[3] Odkaz na stejnojmennou komedii Lope de Vegy, v níž lid povstane proti Fernánovi Gomezovi, místodržiteli provincie Cordova.

[4] Sv. Ignác z Loyoly, Duchovní cvičení, 57.

[5] Ein geladenes Wort, jak říkal teolog Gerhard von Rad.

[6] Slova odpuštění, uzdravení nejsou ani přesná, ani adekvátní, protože odpuštění je vždycky léčivé. V tomto případě je kladu vedle sebe jako prostředky lepšího porozumění.

[7] „Mezi těmito (zaujatými) vládci nechybějí takoví, kteří jako dávné kurtizány obrácené na vestálky, chtějí se dnes zbavit podezření (z korupce) tím, že se stávají hlavními dozorcími v chrámech poctivosti“ (Frigero, *ibid.*).

[8] „dejte si pozor, abyste nekonali dobré skutky okazale před lidmi... Když tedy dávatš almužnu, nevytrubuj před sebou, jak to dělají pokrytci... kteří se rádi stavějí k modlitbě v synagogách a na rozích ulic, aby je lidé viděli... nedělejte ztrápený obličej...“ (Mt 6, 1-18).

pokračování příště

Z italského *Guarire dalla corruzione*, EMI, Bologna 2013 (španělsky *Corrupción y peccado. Algunas reflexiones en torno al tema corrupción*, Editorial Claretiana, Buenos Aires, 2005), přeložil Milan Glaser

Česká sekce RV

Úryvky...

Přemýšlel jsem, zda zde uveřejňovat překlady úryvků z díla Edity Stein - sv. Terezie Benedikty od Kříže, karmelitky. Nakonec, proč ne?

☞ Niemand vermag...

Nikdo se nemůže pokáním podle svého domoci spásy, všechna pokání jsou Bohem vedená konání. Spolupůsobení svobody spočívá v podřízení se a ve vydání se-be sama.

☞ Der Herr...

Pán nás předchází na cestě chudoby. Sděljuje nám více svým příkladem, než svou radou, že všechno má ten, kdo nemá nic.

☞ Gut ist es...

Je dobré uctívat Ukřižovaného na obraze. Ale více než obrazy ze dřeva nebo kamene jsou živé obrazy, duše přetvořené podle obrazu Kristova.

☞ Wer in liebender Versenkung...

Kdo v láskyplném vnoření vstoupí do procítění Spasitele na Kříži, ten se sjednocuje s božskou vůlí. A kázání o Kříži by byla planá, kdyby nebyla výrazem vlastního života ve spojení s Ukřižovaným.

☞ Eingene...

Naplnění smyslu sebe sama, sjednocení s Bohem a spojování jiných s Bohem a naplňování jejich smyslu - to patří neoddělitelně k sobě.

☞ Die Suende...

Hřích není ničím jiným než protivení se Bohu. Hříšná je duše, když se Bohu vzpírá. A jako vzdálenost a protivení se Bohu hřích zakládají, tak blízkost a sjednocení s Bohem hřích mýtí.

☞ Die Seele...

Duše, která je světlem milosti prosvícená, tímto světlem také vidí, a musí si všimnout, že je na ní něco špatného. Zastydí se a odvrhne to od sebe. A tímto odvržením se osvobozuje - a dosahuje odpuštění.

☞ Sich an Christus...

Být jako Kristus nelze bez následování Jeho samotného.

☞ Um des Menschen Seele...

O duši člověka je boj. To Nebe a peklo spolu zápolí.

☞ Um von der Suende...

K osvobození se od hříchu není jiné cesty než smířit se s Bohem. Člověk musí nechat proniknout tím, co se dá nazvat: stát před Bohem. Musí přijmout za svůj úkol sebe sama, a tím se mu dostane odpuštění.

☞ Der Mensch...

Člověk může překonat svou přirozenost, ale ne vlastními silami.

☞ Im Leben des Herrn...

V životě Páně byly zajisté šťastné hodiny za klidné noci v rozhovoru s Otcem. Ale byly jen nadechnutím před tonutím v davu.

☞ Eine immer fliessende...

Stále přitékajícím pramenem poučení o zákonech vnitřního života je Písmo Svaté.

☞ Zur glaubigen...

K přijetí božského zjevení vírou je nutné odpovídající láskyplné přivrácení. Ale to nastává až tehdy, když Bůh životem milosti a slávy se sám duši dá, když jí předá svůj božský život a do svého božského života ji vtáhne.

☞ Gott hat die Menschenseelen...

Bůh lidské duše stvořil pro sebe. Chce je se sebou spojit a darovat jim plnost a blaženost svého života, a to již v tomto životě!

překlad A. S.

Zásady dobrého křesťana

- Pravidelně se modlit ráno a večer.
- Snažit se najít si chvílku ke ztišení (meditace). Růženec je také modlitba, která se doporučuje.
- Zúčastnit se nedělní mše svaté.
- Také o slavnostech a svátcích slavit eucharistií.
- Svátost smíření alespoň 4x v roce.
- Doporučuje se i 1x za měsíc.
- Duchovní četba sloužící ke vzdělávání.
- Četba Písma svatého a katechismu.
- Každý den vykonat nějaký dobrý skutek.
- Víra bez skutků je mrtvá.
- Odhánět zlé myšlenky a rozvíjet dobré.

z kostelního letáčku

Zlo způsobené slovy musíš napravit

Nactiutrhání (tj. odhalování cizích chyb bez objektivně platného důvodu – tedy zbytečné odhalování cizích chyb) a pomluva (ublížování pověsti druhých tvrzeními odporujícími pravdě) může způsobit obrovské zlo. Nestačí s nimi jen přestat, litovat, vyzpovídat se. Podmínkou odpuštění je, že se rozhodneš způsobené zlo – nakolik je to možné – napravit.

I to zdůrazňuje svatý farář arský Jan Maria Vianney v jednom z osmi desítek jeho dochovaných kázání. Jsou to slova stará téměř dvě století – ale stále aktuální!

Vážné a ještě vážnější zlo

Pomluva, nactiutrhání a očerňování mohou být i smrtelným hříchem. Záleží, jak mnoho jsme druhému ublížili.

Kvůli pomluvě ztrácí dítě vztah k otci i matce, pracovník k zaměstnavatelům, muž upadá do konfliktu se ženou, obchodník i řemeslník ztrácí důvěru u svých zákazníků a odběratelů a duchovní otec nenachází porozumění ve farnosti, což škodí víře i Církvi a je to obvykle důvodem zatracení mnoha duší.

Pomluva je nebezpečná, protože zasévá neshodu, podezření, ničí přátelství, komplikuje shodu, podněcuje vášně... Pomluva se týká nejen živých, ale i zemřelých – dokonce ani v hrobě nemají lidé pokoj.

Větším hříchem je pomluvit otce, matku, manželku, manžela, sourozence a příbuzné než lidi z okolí. Špatně mluvit o služebnících Církve a o duchovních osobách je hříchem o mnoho větším, protože tu vznikají škody ohledně víry, když se tímto způsobem ublíží samotnému charakteru kněžství. Křivdu učiněnou svým služebníčkům staví Bůh na úroveň osobní urážky. Pán Ježíš důrazně učí: „Kdo vámi pohrdá, mnou pohrdá.“ Nic nemějte s lidmi, kteří mluví špatně o svých duchovních pastýřích.

Vyzpovídat se je první krok

Z hříchu pomluvy je třeba se důkladně vyzpovídat a říci, zda jsme mluvili o bližním špatně z lehkomyšlnosti, z nenávisti či ze msty; jestli jsme tím chtěli uškodit něčemu dobrému jménu; koho jsme pomlouvali – zda představeného, nebo osobu sobě rovnou, zda duchovního, či světského; kolik osob zasáhla pomluva. Ať se nikdo neospravedlňuje a nezaslepuje tím, že o chybě bližního se již vědělo, a takže vlastně neřekl nic nového. Což je dovoleno slabého a nemocného člověka uvrhnout do propasti, na které stojí, pod záminkou, že i tak do ní padne? Ale kdo se ještě vymlouvá: „Pověděl jsem to příteli, který mi slíbil tajemství.“ – Mýlíš se, můj drahý. Sám nedodržuješ sliby, vyrazuješ tajemství a očekáváš jejich zachování od jiného člověka.

Ale jen vyzpovídat se nestačí

Z pomluvy se nestačí vyzpovídat, je třeba ještě napravit způsobené zlo. Tak jako zloděj nedostane odpuštění, dokud nevrátí cizí věc – je-li schopen to udělat –, stejně i lidé, kteří pomlouvají jiné, musejí napravit křivdy, které způsobili.

Kdo se dopustil pomluvy (nepravdivě mluvil o druhém), musí to odvolat před těmi lidmi, kteří to slyšeli. Je nutné to udělat, i kdyby nás měli považovat za lháře a podvodníky, i kdyby to pro nás mělo být velmi těžké.

Kdo zbytečně rozšiřoval pravdivé chyby (nactiutrhál), ten nemůže odvolat to, co mluvil, protože by lhal. Je ale naproti tomu zavázán mluvit dobře o člověku, kterému uškodil na dobrém jménu. Vidíme, že mnoho lidí na světě se oddává pomlouvání a potvrzení jiných, ale málokdo se stará, aby toto zlo napravil. A proto jich bude mnoho zatraceno!

Raději předcházet než dodatečně napravovat

Chci zde vysvětlit, že zálibné naslouchání pomlouvám a nactiutrhání je hříchem. Protože kdyby nebylo naslouchajících, nebylo by také těch, kteří pomlouvají. A tím jsou tedy také posluchači účastníky tohoto hříchu. Ďábel sedí na jazyku pomlouvajícího i v uších naslouchajícího!

Co je tedy třeba udělat, když se ocitneme v blízkosti člověka, který někoho pomlouvá? Tomu, kdo má vůči nám nižší postavení, nařídíme mlčení – upozorněme ho na zlo tohoto hříchu. V případě člověka, který je s námi na stejné úrovni, obrátíme nasměrujeme řeč na jiné téma. Osobu výše postavenou nemůžeme napomenout (dnes žijeme již v trochu jiné době než svatý Jan Maria Vianney a s trochou odvahy a taktu jde i to... – pozn. redakce), ale zachovejme vážnost – výrazem tváře, projevem smutku na znamení, že se nám to nelíbí. I tím vyjádříme svůj postoj – nesouhlas.

Mlčet, když je třeba, a promluvit, když je třeba

Poznamenám ještě, že ten, kdo říká o chybách dětí jejich rodičům anebo třeba o nedostatcích pracovníků jejich zaměstnavatelům se záměrem, aby se zabránilo zlu a zjedнала náprava, ten nactiutrháním rozhodně nehřeší. (Pozn. redakce: Někdy je velmi důležité, dokázat ve správný čas a na správném místě promluvit o zlu, které se děje, aby se mu zabránilo.)

Dívej se především na sebe!

Jaký z toho všeho vyplývá závěr? Vystříhejme se příležitosti špatného mluvení o jiných, pozorujme sami sebe – uvidíme ve svém srdci mnoho zlého a staneme se pokornějšími. Blahoslavený člověk, který prosí o odpuštění svých hříchů a jazyka užívá ke chvále Boží! Amen.

Svatý Jan Maria Vianney

Další texty a kázání Jana Maria Vianneye naleznete na www.fatym.com.

<http://www.milujte.se/>, *Svatý Jan Maria Vianney, dokončení ze ZzF 2013-03*

Můj nevěřící soused

„... že pro mnohé se bezbožnost již stala samozřejmostí a víra nepochopitelnou výjimkou a že v tomto dojmu jsou ještě posilováni, když víra a bohoslužba se jim představuje v zastaralém rouchu přežití kulturní epochy.“ Nezájem, který nepokládá církev a křesťanství ani za tak důležité, aby se nad nimi rozčiloval, je v určitém smyslu nebezpečnější než bojovné bezbožectví.

Úkol, který připadl dnešnímu křesťanu – laikovi, však nedokáže splnit tzv. „nebojácný“ křesťan. Nevěřící totiž bezděčně cítí, že ho tento typ katolíka podceňuje.

To ho zraňuje, protože i on se poctivě snaží žít podle svého, i když nekřesťanského, svědomí. Vědomí našeho bohatství a vlastnictví pravdy totiž až příliš snadno vytváří nedobrou pocit nadřazenosti, který nevěřící pocituje jako pyšné anebo útrpné shlížení spatra.

I při nejlepším vůli často naše slova našeho partnera míjejí. Uvažujeme totiž v jiných pojmech a mluvíme jinou řečí než náš nevěřící soused. Jinak chápe lásku, svobodu, demokracii atd. Vcítit se do zcela jiného východiska uvažování, do úplně jiného způsobu pohlížení na věci, a z tohoto stanoviska přistupovat jakoby očima druhého k jeho otázkám, není lehké a vyžaduje to především mnoho lásky k němu. Dokud se však o to nepokusíme, nebude se náš nevěřící partner v rozhovoru nikdy cítit pochopen.

Katolík má svou atmosféru, ve které žije, a nevěřící zase žije ve své. Nevěřící se necítí být nevykoupeným, poněvadž se necítí být hříšníkem, v teologickém smyslu. „Hřích“, jak on jej snad ještě chápe, se dá odstranit přirozeným způsobem, ať už psychotherapeuticky či jinak. Nevěřící necítí vůbec touhu po věčném životě, onen svět s jeho odlišnými zákony života, pod nimiž si nedokáže nic představit, je pro něho něčím, z čeho má spíše hrůzu než radost.

Je pravdou, že člověk podle své přirozenosti je zásadně přístupný vyššímu, ale to není záležitost bezprostředního zážitku, nýbrž namáhavého myšlenkového úsilí, pro něž dnešnímu člověku chybí jakýkoliv popud a k čemu nemá chuť a většinou ani potřebné schopnosti.

Svět, jak jej zná nevěřící z přírodních věd i z ostatní životní zkušenosti, mu neukazuje milujícího Boha. S problémem zla, utrpení a smrti ve světě se konec konců pouhý rozum vypořádat nedokáže. Člověk dneška je ve svém nitru životem příliš poraněn, je příliš kritický a skeptický, aby věřil nějakému poselství jen proto, že je krásné a obšťastňující. Zde může vést dále jen vnitřní světlo, které přichází od Boha. My sami tomu můžeme přispět už jen svou osobní modlitbou a obětí.

Bude možno vydávat svědectví o Kristu a jeho církvi až tehdy, když se před nevěřícím partnerem prokážeme jako lidsky hodnověrní. Ale i tehdy bude jeho reakce různá. Jedni řeknou: 'Přece jen musí něco na té víře být, když utváří takové lidi.' A začnou hledat. Druzí ale řeknou: 'Slušný chlap, dobrý přítel, škoda, že je katolík. Ale kdo nakonec nemá nějakého toho brouka. Jeden sbírá známky, druhý je zase seknutý nábožensky. Je to sice nepochopitelné, jak může dnes ještě věřit, kdo prošel naším přírodovědeckým vzděláním, ale na světě se dějí podivné věci.' Nebudou vůči nám nepřátelští, ale s rozhovorem na rovině víry je konec. A přesto to nebyl úplný nezdar. Rozptýlili jsme několik předsudků o víře a církvi, dokonce jsme několika poznatky rozšířili nevěřícímu bratru možnost konečné spásy. To je dostatečný důvod k radosti a vděčnosti vůči Bohu. Další musíme přenechat tomu, který zná cesty do lidského srdce, které my neznáme.

Skromné výsledky řeknete. Je to pravda: apoštolát přináší málo lidského uspokojení. Je zapotřebí hodně pokory a lásky, aby v něm člověk neochabl.

Mnohým se tento krok zdá být příliš odvážný. Raději by zůstali ve starém bezpečném obydlí a nechali zahynout nevěřícího bratra, který je nechce slyšet a nechce k nim přijít. Zakusili zatím příliš málo z bouřlivosti Letnic. Hukot Letnic, který ne-

lze vypočítat a zachytit do pěkné vymezených zákonů, jim nahání strach. A přece je to Duch, jenž církve vytvořil a z něhož žije, včera a dnes a stále.

Dominik Thalhammer, výňatek z časopisu VIA 1/3, r. 1969

Hnutí a komunity působící v České republice

Hnutí fokoláre

Hnutí fokoláre, jehož oficiální název je také Dílo Mariino, založila za 2. světové války v Tridentu (Itálie) Silvia Chiara Lubichová (nar. 1920). U zrodu stojí některé osobní zkušenosti zakladatelky: její příslušnost ke třetímu řádu sv. Františka (odkud pochází její jméno Chiara) a ke Katolické akci, dále mimořádný prožitek v nazaretském domku v Loretu (1939) a zasvěcení se Bohu 7. prosince 1943. Tento den je považován za počátek Hnutí fokoláre.

V období děsivých válečných událostí se Chiara Lubichová, studentka filozofie, věnuje skutkům lásky. Spolu se skupinkou několika mladých děvčat čte evangelium a snaží se naplno žít Boží slovo. Zjišťuje, že jediným ideálem, který ani hrůzy války nemohou zničit, je Bůh-Láska. Proto se snaží konat jeho vůli, lépe poznávat a uvádět do života jeho Slovo, vytvářet křesťanské společenství - fokoláre, kde jeho členové společně sdílejí všechno - věci duchovní i hmotné.

Už od počátků vzniku Hnutí se hlavními prvky jeho spirituality staly některé biblické texty, zvláště Jan 17, 21 (ať všichni jsou jedno); Mt 18, 20 (Neboť kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich); Mt 27, 46 (Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil). Během krátké doby se k této skupince děvčat přidaly stovky dalších obyvatel Tridentu. Po válce se Hnutí rozšířilo a začalo se členit na různé složky podle povolání jeho členů.

Roku 1947 schválil tridentský biskup působení tohoto Hnutí ve své diecézi. Rok poté bylo v Tridentu založeno také první mužské fokoláre. Hnutí rychle pronikalo do okolí. V roce 1948 se Chiara s některými svými společnicemi odstěhovala do Říma, kde se setkala s Iginem Giordanim, známým spisovatelem a poslancem italského parlamentu, který se stal prvním ženatým fokolarínem. Prvním fokolarínem knězem byl Pasquale Foresi. Od roku 1949 se pořádají letní setkání zvaná Mariapoli a počet jejich účastníků výrazně roste.

V roce 1956 vytvářejí ti laičtí členové Hnutí, kteří se plně věnují křesťanské obnově společnosti, další část Hnutí - větev dobrovolníků. Začíná též vycházet časopis Città nuova (Nové město). V dalších letech vznikají první fokoláre za hranicemi Itálie - nejdříve v Evropě, pak v Jižní Americe a postupně na ostatních kontinentech.

Hnutí se dále vnitřně člení. Okolo fokolarínů žijících v manželství vzniká hnutí Nové rodiny, okolo dobrovolníků Nové lidstvo, okolo kněží fokolarínů Kněžské hnutí, pro seminaristy hnutí Gens, okolo řeholníků a řeholnic Hnutí řeholníků a Hnutí řeholnic, pro farnosti hnutí Nové farnosti a pro mládež hnutí Gen, Mladí za sjednocený svět a Chlapci a děvčata za jednotu. Rodí se citadely (místo, kde spolu žijí a pracují lidé nejrůznějších povolání a každého věku), začíná se vydávat časopis Nuova umanità (Nové lidstvo) atd. Od roku 1960 se Hnutí otevřelo nekatolíkům

i lidem, kteří se nehlásí ke křesťanství. Rychlý rozvoj vedl k tomu, že se neustále musely upravovat stanovy a bylo nutné vytvořit pravidla i pro jednotlivé složky. Základní formace členů, kteří se zasvěčují Bohu, trvá asi deset let.

Svatý stolec Hnutí fokoláre nejprve dlouhou dobu zkoumal a hodnotil. V roce 1962 je papež Jan XXIII. schvaluje. Za pontifikátu Pavla VI. (1965) je schválena i vnitřní struktura generální správní rady. Jednotu Hnutí zajišťuje Koordinační centrum, jehož členové jsou voleni na šest let. Předsedou je podle stanov vždy žena. Dnes je Hnutí rozšířeno v 1 500 diecézích ve 182 zemích světa a čítá přes 4,5 milionu osob; z toho polovina jsou členy jednotlivých větví, ostatní, i když nejsou do nich začleněni, žijí podle této spirituality. Fokolarníků, fokolarínek a fokolarníků žijících v manželství je asi šest tisíc.

Hnutí fokoláre se snaží především o dialog v katolické církvi a o ekumenický dialog. Na základě života podle „zlatého pravidla“ (dělejte ostatním to, co byste chtěli, aby oni dělali vám atd.) vede dialog s věřícími ostatních náboženství. S lidmi bez náboženského přesvědčení sdílí úctu ke společným hodnotám jako jsou mír, spravedlnost, svoboda, lidská práva, život, respekt vůči přírodě atd. V současnosti se zaměřuje zvláště na jednotu mezi církevními hnutími a komunitami a na dialog se světovými náboženstvími.

Spiritualitu Hnutí charakterizovala sama jeho zakladatelka takto: „Specifické charizma, které mi Duch svatý daroval, je charizma jednoty, to znamená možnost přispívat díky němu spolu s církví a v církvi k uskutečňování Ježíšovy závěti, ať všichni jsou jedno“. Spiritualita, která vznikla z tohoto charizmatu je spiritualita nová, individuální i komunitární současně. Její základní linie jsou: obnovovat víru v Boha-Lásku; plnit Boží vůli jako odpověď na jeho lásku; žít Slovo, v němž je vyjádřena Boží vůle; zaměřovat se na bratrskou lásku - syntézu evangelia; uskutečňovat nové přikázání jako základ života; vytvářet jednotu a díky ní umožňovat přítomnost Ježíše, který je tam, kde jsou dva nebo více sjednoceni v jeho jménu (srov. Mt 18, 20); následovat Ježíše opuštěného a ukřižovaného, který je klíčem ke každé jednotě; přijímat eucharistii, jenž je poutem jednoty; žít církev jako společenství; připodobňovat se Marii, Matce jednoty; nechat se vést Duchem svatým.

Život podle charizmatu Hnutí fokoláre proniká do oblasti kultury, politiky, ekonomie i do sociální oblasti. Projekty Hnutí nevznikají na základě teoretických výpočtů či úvah, jejich tajemstvím je stále intenzivnější hledání Boha. Tak vznikl v roce 1991 i projekt „ekonomiky společenství“, jako pokus o aplikaci logiky lásky do logiky ekonomie. V současnosti je do něho zapojeno asi sedm set podniků na celém světě a neustále se rozrůstá. V rámci Hnutí vznikla také teologická škola - škola Abba, která je místem setkání odborníků z nejrůznějších disciplín, od teologie po fyziku, kteří s hlubokou vírou v Kristovu přítomnost mezi nimi na základě žitého přikázání vzájemné lásky otevírají svůj intelekt tajemství moudrosti a poznání (srov. Kol 2, 3).

Kontaktní adresy: Teresa Cifaldi, Modletínská 2, 101 00 Praha 10; František Slavíček, Na padesátém 47, 101 00 Praha 10

z knihy Nová hnutí v církvi, www.vira.cz

Máte mobil? Tak pozor na podvod

Je to sice samozřejmé, ale přesto je dost těch, kteří stále naletí. Není dobré naivně věřit všemu, co je „zabalené“ do rádobý líbivých, či zoufalých slov. Zvláště na některé křesťany to obzvlášť působí (např. zohavené děti, na které je třeba přispět, což je řadu let vděčné podvodné téma na internetu). Proto neškodí čas od času na podobné praktiky upozornit. Zařazují proto svědectví jednoho známého z minulých dnů...

R. S.

... právě jsem strašně naletěl a chci Vás varovat. Dneska večer mi volal z neznámého čísla nějaký člověk, zněl velmi zoufale, a říkal, že omylem zadal moje číslo pro přihlášení do t-mobile.cz a že mi přijde kód, který by potřeboval znát. Bylo 10 hodin večer, byl jsem unavený a už mi to moc nemyslelo a tudíž jsem mu ho naivně řekl. Za chvíli mi přišla zpráva, že bylo dobito Twistové číslo xxx, které jsem neznal. Nedalo mi to, a podíval se na svůj profil na t-mobile.cz a skutečně, z mého vyúčtování mi strhli 2 000 Kč a dobili nějaké twist číslo.

Hned jsem volal operátorovi, ale ten řekl, že s tím nemůžou nic dělat. Zítra podám trestní oznámení, ale samozřejmě to k ničemu nepovede. Tak jediné pozitivum celé této věci je, že snad nikdo z Vás nenaletí, protože Vás tímto všechny varuji. Nikdy za žádných okolností nesdělujte nikomu žádné kódy, které Vám přijdou SMS. Nikdy, ať zní sebezoufaleji nebo třeba s pláčem. Je to podvodník a zloděj...

e-mail: Jirka H., April 18, 2013 11:45 PM

Termíny měsíčních setkání chlapů ze severu

Pokud se cítíte jako chlap, chcete na sobě pracovat, chcete být užiteční ostatním, atd., máte možnost přijít na některé ze setkání i v letošním roce...

Datum	Místo	Zajištění místa	Zajištění progr.	Příprava
16. 05. 2012	Bohušovice	Kosatka		Marek 15
20. 06. 2012	Trmice	Petr Novotný		Marek 16
19. 09. 2012	Trmice	Petr Novotný		
17. 10. 2012	Teplice	Milan Pekárek		
21. 11. 2012	Bohušovice	Kosatka		
19. 12. 2012	Krupka	František	František	Vánoční besídka

Pro volné chvíle

Správný výsledek řešení z ZzF 2013-04:

8	4	2	1	5	6	7	9	3
9	5	1	4	7	3	8	2	6
3	7	6	8	2	9	1	4	5
2	9	4	6	8	7	5	3	1
5	6	3	2	9	1	4	7	8
7	1	8	5	3	4	2	6	9
6	2	7	3	1	8	9	5	4
1	3	5	9	4	2	6	8	7
4	8	9	7	6	5	3	1	2

Nové zadání:

	2				7	4	
				3	2	6	
	9	4	6			1	
8				9		5	
			2			6	
		7	8				
1	7		9		8		
6				5		1	2
				2			

Slavnosti a svátky

LITURGIE

- 3. 5. Svátek sv. Filipa a Jakuba, apoštolů
- 9. 5. **Slavnost Nanebevstoupení Páně**
- 14. 5. Svátek sv. Matěje, apoštola
- 16. 5. Svátek sv. Jana Nepomuckého, kněze a mučedníka, hlavního patrona Čech
- 19. 5. **Slavnost Soslání Ducha svatého**
- 26. 5. **Slavnost Nejsvětější Trojice**
- 30. 5. **Slavnost Těla a Krve Páně**
- 31. 5. Svátek Navštívení Panny Marie

Významné dny

- 12. 5. Mezinárodní den ošetřovatelek
- 12. 5. Svátek matek
- 24. 5. Den modliteb za církve v Číně
- 25. 5. Mezinárodní den ztracených dětí

Výroční dny biskupů

- 7. 5. Mons. Vokál biskupské svěcení (2011)
- 14. 5. Mons. Vokál převzetí diecéze (2011)
- 17. 5. Kard. Vlček narození (1932)
- 28. 5. Mons. Vokál kněžské svěcení (1989)
- 30. 5. Mons. Lobkowicz jmenován diecézním biskupem (1996)
- 31. 5. Mons. Radkowský jmenován diecézním biskupem (1993) – 20. výročí

Setkávání

- ◆ 1. neděle v měsíci ráno v kostele - dětská mše svatá
- ◆ 2. neděle v měsíci od 18:45 na faře - setkání Farní rady
- ◆ 3. neděle v měsíci od 9:00 - latinská mše svatá
- ◆ 3. neděle v měsíci od 13:45 - pouť do Dolního Žlebu
- ◆ každou neděli od 10:00 do 11:00 na faře - knihovna / čítárna
- ◆ 2. úterý v měsíci od 14:30 na faře - setkání seniorů
- ◆ každé úterý po večerní mši svaté - večerní chvály
- ◆ každou středu od 15:00 do 16:00 na faře - nácvik scholy
- ◆ každou středu od 19:30 v kostele - modlitební večer
- ◆ každou středu od 20:00 na faře - filozofický kurz
- ◆ 3. čtvrtek v měsíci od 20:00 - setkání rodin
- ◆ čtvrtek *po 14 dnech* od 15:00 na faře - setkání Schönstatt. maminek
- ◆ každý čtvrtek od 17:45 na faře - setkání nad otázkami víry
- ◆ 2. pátek v měsíci *ne vždy* od 19:00 na faře - setkání s promítáním
- ◆ 18. v měsíci v 18:00 ^{+/++/} - obnova zasvěcení P. Marii, mše

Setkávání v Jílovém

- ◆ každý pátek od 20:00 po rodinách - setkávání (modlitba a rozhovory)

Pořad bohoslužeb v kostele sv. Františka

Neděle	09:00	17:30	
Pondělí	07:00		
Úterý		17:00	^{+/++/}
Středa	07:00		
Čtvrtek		17:00	^{+/++/}
Pátek		17:00	^{+/++/}
Sobota		17:00	^{*/**/} Bynov

^{+/} Přes období zimního času jsou večerní mše svaté ve všední dny **od 17:00**

^{*/} Přes období zimního času jsou mše svaté v **pečovatelském domově, vždy od 17:00**

^{++/} Přes období letního času jsou večerní mše svaté ve všední dny **od 18:00**

^{**/*} Přes období letního času, jsou mše svaté v **liché týdny v kostele, v sudé týdny v pečovatelském domově, vždy od 18:00**

Ostatní pořady bohoslužeb

Jílové **Neděle** **10:45** Kostel Nejsvětější Trojice

→ Příští číslo vyjde, dá-li Pán, v neděli 26. 05. 2013, před 1. neděli v červnu ←

Časopis je možno si vzít za dobrovolný příspěvek (náklady na tisk tohoto čísla: 12 Kč)